

În anul 1937, după ce copiii lui și-au luat bacalaureatul și au dorit să urmeze diverse studii superioare universitare, s-a transferat la Cluj, unde exista aceasta posibilitate. Cu sprijinul lui Iorga a fost transferat la Catedra de religie a Liceului nr. 2 „Dr. C. Angelescu”, din Cluj. S-a prezentat la catedră, dar negăsind locuință potrivită pentru întreaga familie, a cerut detașarea la Școala Normală din Sighet pentru anul școlar 1937-1938. La sfârșitul acestui an școlar s-a întors la Cluj și a predat la liceul respectiv până în 30 august 1940, dată la care s-a semnat tratatul de la Viena.

De la directorul Liceului de băieți nr. 2 din Cluj, a primit un certificat oficial cu următoarea mențiune: „Profesorul titular definitiv I. Bârlea, transferat la această școală de la data de 1 septembrie 1937, a funcționat la catedră, în tot acest timp, cu cea mai mare punctualitate, n-a avut nici un concediu și și-a îndeplinit cu conștiinciozitate toate obligațiile de participare la întreaga activitate școlară. În afară de această activitate, care-l situează între cei mai devotați profesori ai instituției acesteia, d-sa a dezvoltat o frumoasă activitate extrașcolară, organizând cu elevii, săptămânal, ședințe moral-religioase și culturale, în cadrul „Societății Reuniunea Mariană” a elevilor, întemeiată din inițiativa d-sale... Liceul n-a avut să sufere nicicând de pe urma faptului că d-sa mai avea și funcțiunea de arhivar al Ținutului Someș, întrucât această activitate a desfășurat-o în orele când nu-l reținea programul școlar”.

Din Cluj s-a mutat cu familia în București și a primit catedra de religie la Colegiul Național „Sfântu Sava”, unde a activat din 1 octombrie 1940 până în

aprilie 1945, când s-a pensionat. N-a terminat definitiv activitatea didactică deoarece, începând cu data de 1 septembrie 1945 și-a mai prelungit pentru un an funcția la catedră.

A locuit în București din 1940 până în 1947, când, din cauza foametei și a altor condiții greu de suportat, s-a mutat în Banat, comuna Vinga, unde a activat ca preot și s-a îngrijit de enoriașii români, în mare majoritate coloniști maramureșeni, din satele Berbești, Breb, Hoteni și din alte comune.

În anul 1958 a revenit în capitala țării, stabilindu-se într-o căsuță liniștită de lângă Otopeni. Aici a avut o grădină mare și un loc ideal pentru pomicultură și albinărit, în vecinătatea pădurii.

Fiindu-i anulat dreptul la pensie, în condiții neelucidate, la 28 aprilie 1950, Ion Bârlea a înaintat **Institutului de Folclor și Etnografie** din București o cerere prin care a solicitat sprijin. Mai departe, Institutul a adresat Ministerului Culturii - Direcția Generală a Artelor, un raport semnat de directorul Sabin Drăgoi și adjunctul său, Mihai Pop, cu următorul conținut:

„Profesorul Ion Bârlea este unul din cei mai bătrâni folcloriști ai noștri, ce mai sunt în viață. El a început să culeagă folclor din 1910, când a colaborat cu maestrul Tiberiu Brediceanu la culegerea cântecelor populare din Maramureș. În anul 1913 l-a ajutat pe marele compozitor și folclorist maghiar Béla Bartók la culegerea pe care a întreprins-o în Maramureș.

După această dată, el a continuat să culeagă folclorul maramureșean. Rezultatul muncii sale s-a concretizat în cele două volume de **Balade, colinde și bocete din Maramureș**

și

Cântece poporane din Maramureș

. În prezent, profesorul I. Bârlea de peste 70 de ani, trăiește complet lipsit de

mijloace în comuna Vinga, din raionul Arad, întrucât modesta pensie ce o avea i-a fost retrasă acum patru ani. Printr-o muncă asiduă de aproape 50 de ani, profesorul I. Bârlea a căutat să adune și să valorifice comorile creației noastre populare înscriindu-și cu cinste numele printre folcloriștii noștri cei mai de seamă. Față de aceasta, vă rugăm să binevoșiți a sprijini cererea lui de a i se reacorda modesta pensie, ce i-a fost retrasă acum patru ani. Dosarul pentru revizuirea pensiei se găsește la Ministerul Prevederilor Sociale...”.

În baza acestor demersuri, Ion Bârlea a primit o pensie viageră care l-a ajutat să-și întrețină familia și să-și revizuiască vechile lucrări. O nouă ediție a lucrării sale, cu titlul **Literatura populară din Maramureș**, a fost editată în 1968, când marele nostru folclorist împlinea 85 de ani. Aici, la marginea Bucureștiului, în liniște, după o activitate tumultoasă, plină de muncă dar și de merite, se stinge din viață la 15 mai 1969 și este înmormântat alături de alți membri ai familiei, în cimitirul Bellu Ortodox. După patru ani, l-a urmat pe drumul eternității și soția sa, preoteasa Elena, pe care o iubea nespus de mult.

Ion Bârlea a dedicat unul dintre volumele reeditate în 1968 nepoatei sale Roman Valeria-Lili și soțului acesteia, Roman Dumitru-Mitru, din Berbești. Rândurile scrise pe prima pagină reprezintă o scurtă autobiografie a autorului și de aceea dorim să le redăm:

De aici a fost volumul, de
regina, nepoatei sale: Lili
cu Berbești, născută în an
1928, din părinții Titu
Ileana, decesată în 1968
jur de casa lui I. Bârlea
Dumitru și soția sa, preoteasa
Elena, sub direcția
părinților și în deșănțarea pe
că la terminarea sa arată
a se face prezența pentru
Dumitru la i. 2011. 12. 68.

Șezătoare literară ținută la Sighet cu participarea scriitorilor Liviu Rebreanu, Cincinat Pavelescu, N. Davidescu, Gh. Brăiescu, Camil Petrescu, I. Al. Bassarabescu, Gh. Gregorian.

Ion Bârlea este ultimul din partea stângă, cu barbă.

Scris de dr. Batin Laurentiu

Duminică, 11 ianuarie 2015 07:31 - Ultima actualizare Duminică, 11 ianuarie 2015 16:11

Scris de dr. Batin Laurentiu, prezentat de omul de rând, familia Bârlea, din Cărbunari, județul Iași, în Flaviu

LAURENTIU

AUSCH. DR. BATIN